

TAYLOR JENKINS REID

Možno v inom živote

TAYLOR JENKINS REID

Možno v inom živote

Preložila Denisa Jahičová

MOŽNO
V INOM
ŽIVOTE

TAYLOR JENKINS REID

Taylor Jenkins Reid

Maybe in Another Life

Copyright © 2015 by Taylor Jenkins Reid

All rights reserved.

Translation © 2025 by Denisa Jahičová

Cover photo © Colin Anderson Productions pty ltd

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu *Maybe in Another Life* (Washington Square Press, an imprint of Simon & Schuster, Inc., New York 2015)

preložila Denisa Jahičová.

Redigovala Hana Brunovská.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Slovenský spisovateľ, Bratislava v roku 2025 ako svoju 2 463. publikáciu v elektronickej podobe.

Sadzba a zalomenie do strán Renáta Hrabušická.

IKAR, a.s.

Miletičova 23

821 09 Bratislava

www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0112-1

*Venujem Erin, Julie, Sare a Tamare
a všetkým ostatným ženám, s ktorými nás spojil osud.
Možno sa poznáme v mnohých iných svetoch.*

Dobre, že som si rezervovala miesto pri uličke, lebo som v lietadle posledná. Vedela som, že budem meškať. Meškám takmer všade. Preto som si dopredu rezervovala miesto pri uličke. Nerada nútim ľudí vstávať, aby som sa mohla pretlačiť okolo nich. Aj preto nikdy nejdem počas filmu na záchod, hoci sa mi vždy chce.

Stále kráčam úzkou uličkou, držím si príručný kufor pri sebe a snažím sa do nikoho nevraziť. Štuchnem jedného muža laktom a ospravedlím sa mu, hoci sa zdá, že si to nevšimol. Potom, keď sa sotva dotknem ruky inej ženy, hodí po mne pohľad, akoby som ju bodla. Otvorím ústa, aby som sa ospravedlnila, ale vtom si to rozmyslím.

Ľahko nájdem svoje miesto, je jediné voľné.

Vzduch je nehybný. Z reproduktorov hrá hudba. Rozhovor okolo mňa preruší cvaknutie zatvárajúcich sa dverí batožinového priestoru.

Dostanem sa k svojmu miestu, sadnem si a usmiejem sa na ženu, ktorá sedí vedľa mňa. Je staršia, plnšia a má krátke sivé vlasy. Hodím tašku pred seba a zapnem si bezpečnostný pás. Stolík je vo vzpriamenej polohe. Elektronika je vypnutá. Moje sedadlo je vzpriamené. Ak často meškáte, naučíte sa doháňať stratený čas.

Pozriem sa von oknom. Personál letiska má na sebe niekoľko vrstiev oblečenia a svietiace bundy. Som taká rada, že smerujem do teplejšieho podnebia. Vezmem si do rúk časopis, ktorý mám k dispozícii počas letu.

Onedlho počujem rev motorov a cítim, ako sa pod nami začínajú otáčať kolesá. Keď sa odlepíme od zeme, žena vedľa mňa sa chytí opierky. Zdá sa, že je od strachu bez seba.

Ja sa lietania nebojím. Bojím sa žralokov, hurikánov a neoprávneného zatknutia. Bojím sa, že môj život nikdy nebude mať zmysel. Ale nie lietania.

Kĺby na ruke jej zbeleli.

Zasuniem časopis späť do vrečka na sedadle. „Nie ste zvyknutá na lietanie?“ spýtam sa jej. Keď som nervózna, rozprávanie mi pomáha. Ak rozprávanie pomôže aj jej, je to to najmenej, čo môžem urobiť.

Žena sa otočí a pozrie na mňa. „Obávam sa, že nie,“ odpovie a smutne sa usmeje. „Neodchádzam z New Yorku veľmi často. Toto je prvýkrát, čo letím do Los Angeles.“

„No, ak vás to poteší, občas lietam a môžem vám povedať, že náročné sú vždy len vzlety a pristátia. Máme asi tri minúty a potom ešte päť minút na konci letu, ktoré môžu byť nepríjemné. Zvyšok je ako sedieť v autobuse. Takže celkovo osem šialených minút a ste v Kalifornii.“

Stále stúpame. Sklon lietadla je taký veľký, že sa uličkou kotúľa zatúlaná fľaša s vodou.

„Osem minút, a to je všetko?“ pýta sa.

Prikývnem. „To je všetko,“ poviem. „Ste z New Yorku?“

Pritaká. „A čo vy?“

Pokrčím plecami. „Kedysi som žila v New Yorku, ale teraz sa sťahujem späť do Los Angeles.“

Lietadlo sa prudko zakolíše, keď stúpame nad mračky, a potom sa vyrovná. Žena sa zhlboka nadýchne. Musím priznať, že aj ja som sa trochu bála.

„Ale v New Yorku som strávila len deväť mesiacov,“ poviem. Čím dlhšie budem hovoriť, tým menej si bude všimáť turbulencie. „V poslednom čase som sa často sťahovala. Chodila som do školy v Bostone. Potom som sa presťahovala do Washingtonu, potom do Portlandu v Oregone. Potom do Seattlu a potom do Austinu v Texase. Potom do New Yorku. Mesta, kde sa plnia sny. Ale nie mne. No vyrastala som v Los Angeles. Takže môžem povedať, že sa vraciam tam, odkiaľ som prišla, ale neviem, či to ešte môžem nazvať domovom.“

„A kde je vaša rodina?“ spýta sa, hlas má napätý. Hľadá pred seba.

„Moja rodina sa presťahovala do Londýna, keď som mala šesťnásť rokov. Moja mladšia sestra Sarah sa dostala na Kráľovskú baletnú školu a to sa nedalo odmietnuť. Ja som zostala tu a školu som dokončila v L. A.“

„Žili ste sama?“ Funguje to. Rozptýlenie.

„Až do skončenia strednej školy som žila s rodinou svojej najlepšej kamarátky. A potom som odišla študovať na vysokú školu.“

Lietadlo sa vyrovná. Kapitán nás informuje, ako vysoko letíme. Žena vedľa mňa zloží ruku z opierky a nadýchne sa.

„Vidíte?“ hovorím jej. „Presne ako v autobuse.“

„Ďakujem,“ odvetí.

„Za málo.“

Pozrie sa von oknom. Znovu vytiahnem časopis zo sietky. Otočí sa ku mne. „Prečo sa stále sťahujete?“ spýta sa. „Nie je to náročné?“ Okamžite sa zarazí. „No vidíte, len čo prestanem lapať po dychu, začnem sa správať ako vaša mama.“

Spoločne sa zasmejeme. „Nie, nie, to je v poriadku,“ poviem. Nepresúvam sa z miesta na miesto naschvál. Nie je moje zámerné rozhodnutie žiť ako kočovník. Hoci si uvedomujem, že každý môj krok je rozhodnutie založené na rastúcom pocite, že nepatrím tam, kde som, živénom nádejou, že možno naozaj existuje miesto, kam patrím, miesto, ktoré leží niekde v budúcnosti. „Myslím, že... neviem,“ odpovedám. Je ťažké to vyjadriť, najmä niekomu, koho sotva poznám. Ale potom otvorím ústa a vyhrknem: „Nikdy som sa nikde necítila doma.“

Pozrie sa na mňa a usmeje sa. „To je mi ľúto,“ vysloví. „Musí to byť ťažké.“

Prekonám to, pretože to robím vždy. Vždy mám nutkanie ignorovať to zlé a utekať k tomu dobrému.

No práve teraz nemám zo svojho nutkania dobrý pocit. Nie som si istá, či ma vedie tam, kam chcem.

Prestanem ho ignorovať.

A potom, pretože ju už neuvidím, keď vystúpime z lietadla, urobím ešte jeden krok. Poviem jej niečo, čo som si len nedávno priznala.

„Niekedy sa bojím, že nikdy nenájdem miesto, kde sa budem cítiť ako doma.“

Položí svoju ruku na moju. „Som si istá, že sa vám to podarí,“ ubezpečí ma. „Ešte stále ste mladá. Máte veľa času.“

Rozmýšľam, či si uvedomuje, že mám dvadsaťdeväť

rokov, a myslí si, že som mladá, alebo či si myslí, že som mladšia, než v skutočnosti som.

„Ďakujem,“ poviem. Vytiahnem z tašky slúchadlá a nasadím si ich.

„Na konci letu, počas tých piatich nepríjemných minút pred pristátím, môžeme diskutovať o takých veciach, ako je moja neschopnosť vybrať si správne povolanie,“ usmejem sa. „Som si istá, že vás to rozptýli.“

Na tvári sa jej rozhostí široký úsmev a nahlas sa zasmeje. „Bude mi potešením.“

Ked' vchádzam do letiskovej haly, vidím Gabby, ako v ruke drží tabuľku s nápisom „Hannah Marie Martinová“. Akoby som ju nepoznala, akoby som nevedela, kto ma vyzdvihne.

Rozbehnem sa k nej, a keď sa približujem, všimnem si, že vedľa mena nakreslila moju podobizeň. Je to len hrubý náčrt, ale vôbec nie je zlý. Hannah na jej obrázku má veľké oči a dlhé mihalnice, drobný nos a čiaru namiesto úst. Vlasy má vypnuté na temene hlavy do vysokého drdola. Jediná pozoruhodná vec nakreslená na jej tele pripomínajúcom palicu sú jej nadrozmerné prsia.

Ja sa tak celkom nevidím, ale priznávam, že keby ste ma zmenšili na karikatúru, v popredí by boli veľké prsia a vyčesaný drdol. Asi ako má Mickey Mouse veľké uši a labky v rukaviciach alebo Michael Jackson biele ponožky a čierne mokasíny.

Oveľa radšej by som bola zobrazená s tmavohnedými vlasmi a so svetlozelenými očami, ale chápem, že keď kreslíte perom, s farbou toho veľa nenarobíte.

Hoci som Gabby naposledy videla osobne v deň jej svadby pred dvoma rokmi, v poslednom čase ju vídam každú nedeľu ráno. Videočítujeme spolu bez ohľadu na to, čo máme v ten deň naplánované alebo z akej

ťažkej opice sa jedna z nás spamätáva. V istom zmysle je to jediná vec, na ktorú sa teraz môžem v živote najviac spoľahnúť.

Gabby je drobná a chudá ako palička. Vlasý má ostrihané na krátke mikádo a nemá na sebe ani gram tuku navyše, dokonca ani tolko, čo by sa zmestilo za necht. Keď ju objímam, uvedomím si, aké je zvláštne objímať niekoho, kto je oveľa menší ako ja, a aké sme na prvý pohľad úplne odlišné. Som vysoká, dobre stavaná beloška. Ona je nízka, chudá černoška.

Dokonca ani nenesí mejkap, a predsa je to jedna z najkrajších žien, aké poznám. Lenže o tom mlčím, lebo viem, čo by povedala. Povedala by, že na tom nezáleží. Povedala by, že by sme si nemali navzájom lichotiť o svojom vzhľade alebo súťažiť, kto je krajší. Niečo na tom bude, takže si to nechám pre seba.

Gabby poznám od našich štrnástich rokov. V prvý deň na strednej škole sme sedeli vedľa seba na hodine prírodovedy. Rýchlo sme sa skamarátili a stali sme sa nerozlučnými priateľkami. Boli sme Gabby a Hannah, Hannah a Gabby; málokedy niekto vyslovil jedno meno bez druhého.

Keď moji rodičia odišli do Londýna, presťahovala som sa k nej a jej rodičom, Carlovi a Tine. Správali sa ku mne ako k vlastnej. Pomáhali mi v období podávania prihlášok do školy, dbali na to, aby som si robila domáce úlohy a aby som dodržiavala večierku. Carl sa ma neustále snažil presvedčiť, aby som sa stala lekárkou ako on a jeho otec. Vedel, že Gabby by nešla v jeho stopách. Už vtedy jej bolo jasné, že chce pracovať v štátnej správe. Myslím, že Carl si uvedomoval, že som jeho posledná nádej. Ale Tina ma povzbudzovala,

aby som si našla vlastnú cestu. Bohužiaľ, stále si nie som istá, ktorá cesta to je. Vtedy som však predpokládala, že všetko do seba zapadne, že veľké veci v živote prídu samy.

Keď sme začali študovať na vysokej škole, Gabby v Chicagu a ja v Bostone, stále sme si volali, ale zároveň sme začínali vlastný nový život. V prvom ročníku sa Gabby spriatelila s ďalšou černoškou študentkou menom Vanessa. Rozprávala mi o ich výletoch do neďalekého nákupného centra a o večierkoch, na ktoré chodili. Klamala by som, keby som povedala, že som vtedy nebola trochu nervózna z toho, že Vanessa bude Gabby bližšia, než by som mohla byť ja, že Vanessa má s Gabby spoločné niečo, čoho ja nikdy nebudem súčasťou.

Počas jedného telefonátu som sa na to Gabby opýtala. Ležala som vtedy na svojej veľkej posteli v izbe na internáte, telefón už bol celý lepkavý a horúci od možno hodinového rozhovoru.

„Nemáš pocit, že Vanessa ti rozumie lepšie ako ja?“ spýtala som sa. „Pretože ste obe černošky?“ Len čo som tie slová vypustila z úst, zahanbila som sa. V hlave mi to dávalo zmysel, ale keď som to vyslovila nahlas, bolo to úplne iracionálne. Keby som mohla, rýchlo by som tie slová zachytila vo vzduchu a strčila si ich späť do úst.

Gabby sa zasmiala. „Myslíš si, že belosi ti rozumejú lepšie ako ja len preto, lebo máte rovnakú farbu?“

„Nie,“ povedala som. „Samozrejme, že nie.“

„Tak sklapni,“ odvetila Gabby.

A tak som zmĺkla. Na Gabby sa mi páči, že vždy vie, kedy by som mala zmĺknúť. V skutočnosti je často jediná osoba, ktorá ma pozná lepšie ako ja sama.

„Budem hádat,“ povie teraz, keď mi zdvorilo vezme z ruky príručnú tašku. „Budeme si musieť požičať veľký vozík, aby sme naložili všetky tvoje veci.“

Zasmejem sa. „Na svoju obranu musím povedať, že sa sťahujem na druhý koniec krajiny.“

Už dávno som prestala kupovať nábytok alebo veľké predmety. Snažím sa prenajímať si skôr zariadené byty. Po jednom či dvoch sťahovaniach zistíte, že kúpiť si posteľ v Ikei, zmontovať ju, o pol roka ju opäť rozobrať a predať za pár drobných je strata času a peňazí. Stále mám však nejaké veci, z ktorých niektoré prežili pár ciest po Štátoch. Zdalo by sa mi bezcitné teraz sa ich zbaviť.

„Stavím sa, že máš aspoň štyri fľaštičky toho pomarančovo-zázvorového telového mlieka,“ poznamená Gabby, keď z batožinového pásu berie jednu z mojich tašiek.

Pokrútim hlavou. „Len jednu. Už mi dochádza.“

To telové mlieko som začala používať v čase, keď sme sa zoznámili. Chodili sme spolu do nákupného centra a skúšali všetky telové mlieka v rôznych obchodoch. No zakaždým som si kúpila to isté. Pomaranč a zázvor. Raz som ich mala doma dokopy sedem.

Pozbierame zvyšné moje tašky a naskladáme ich na vozík, ktorý spolu tlačíme cez rušnú letiskovú halu na parkovisko. Naložíme ich do jej miniauta a usadíme sa.

Nenútene sa rozprávame, keď Gabby vychádza z garáže a pripája sa na privádzač, ktorý nás odvedie na diaľnicu. Pýta sa ma na let a na to, aké bolo opustiť New York. Ospravedlňuje sa, že ich hostovská izba je malá. Hovorím jej, aby netárala, a ešte raz jej ďakujem, že ma u seba nechá bývať.

História sa opakuje, viem. Po viac ako desiatich rokoch budem opäť bývať v Gabbinej hostovskej izbe. Po viac ako desiatich rokoch stále lietam z miesta na miesto a spolieham sa na láskavosť Gabby a jej rodiny. Tentoraz sú to Gabby a jej manžel Mark namiesto Gabby a jej rodičov. To všetko len zvýrazňuje rozdiel medzi nami dvoma; ako veľmi sa Gabby odvtedy zmenila a ja nie. Gabby je viceprezidentka v neziskovej organizácii, ktorá pracuje s problémovou mládežou. Ja som čašníčka. A nie veľmi dobrá.

Keď Gabby uháňa po diaľnici, kde si už šoférovanie nevyžaduje toľko pozornosti, alebo možno ide tak rýchlo, lebo vie, že nemôžem vyskočiť z auta, položí mi otázku, ktorú mi chcela položiť, odkedy som ju objala pri privítaní. „Tak čo sa stalo? Povedala si mu, že odchádzaš?“

Zhlboka vzdychnem a pozriem sa von oknom. „Vie, že ma nemá kontaktovať,“ poviem. „Vie, že ho už nikdy nechcem vidieť. Takže predpokladám, že je jedno, kde si myslí, že som.“

Gabby sa pozerá pred seba na cestu, ale vidím, ako súhlasne prikyvuje, potešená mojím pohľadom.

Práve teraz potrebujem počuť jej priaznivý názor. Jej názor má pre mňa momentálne väčšiu váhu ako môj vlastný. V poslednom čase je všetko tak trochu na hrane. A hoci viem, že Gabby ma bude vždy mať rada, viem aj to, že v poslednom čase dost testujem jej bezpodmienečnú podporu.

Najmä odkedy som začala spávať so ženatým mužom.

Najprv som nevedela, že je ženatý. A neviem, prečo som si myslela, že je to v poriadku. Nikdy sa mi nepri-

znal, že je ženatý. Nikdy nenosil obrúčku. Nemal ani ten vyblednutý pásik kože na prstenníku, o ktorom časopisy tvrdia, že je istým znakom ženatého muža. Bol to klamár. Dobrý klamár. A hoci som mala podozrenie, myslela som si, že keď mi to nikdy nepovedal do očí, nepočíta sa to.

Podozrenie, že sa niečo deje, som nadobudla jedného dňa po tom, čo mi šesť dní nebral telefón a napokon mi konečne zavolať akoby nič. Akoby sa nič nestalo. Mala som pocit, že existuje aj iná žena, keď mi nechcel požičať svoj mobil. Domnievala som sa, že ja som tá druhá žena, keď sme v reštaurácii v SoHo natrafili na jeho kolegyňu z práce a Michael mi namiesto toho, aby nás predstavil, povedal, že mám niečo medzi zubami a mám si to ísť vytiahnuť. Išla som na toaletu. A zistila som, že tam nič nemám. Aby som bola úprimná, nedokázala som sa na seba pozeráť do zrkadla dlhšie ako pár sekúnd; ale potom som sa vrátila a tvárila sa, že som si nevšimla, o čo mu ide.

Samozrejme, Gabby to všetko vedela. Priznávala som sa jej k tomu spolu s tým, ako som to priznávala sama sebe.

„Myslím, že je ženatý,“ povedala som jej napokon asi pred mesiacom. Sedela som na posteli, ešte v pyžame, rozprávala som sa s ňou cez notebook a upravovala si vlasy.

Sledovala som, ako sa Gabbina pixelová tvár zachmúrila. „Vravela som ti, že je ženatý.“ Dochádzala jej trpezlivosť. „Povedala som ti to pred tromi týždňami. Povedala som ti, že to musíš ukončiť. Pretože je to zlé. A pretože je to manžel inej ženy. A pretože by si

nemala dovoliť, aby sa k tebe nejaký muž správal ako k milenke. To všetko som ti povedala.“

„Ja viem, ale naozaj mi nenapadlo, že by mohol byť ženatý. Určite by mi to povedal. Rozumieš? Tak som si myslela, že nie je. A nechcela som sa pýtať, lebo by som ho tým urazila.“ Taká bola moja logika. Nechcela som ho uraziť.

„Musíš s tou hlúposťou hneď prestať, Hannah. Myslím to vážne. Si úžasný človek, ktorý má svetu čo ponúknuť. Ale toto je zlé. A ty to vieš.“

Počúvala som ju, ale všetky jej rady som púšťala jedným uchom dnu a druhým von. Akoby boli určené niekomu inému, nie mne.

„Nie,“ pokrútila som hlavou. „Myslím, že sa mýliš. Michaela som stretla v bare v Bushwicku v stredu večer. Do Bushwicku nikdy nechodím. A málokedy chodím von v stredu. A on tiež nie! Je to azda náhoda? Že sa dvaja ľudia takto stretli?“

„To nemyslíš vážne, však?“

„Prečo nie? Hovorím o osude. Vážne. Povedzme, že je ženatý...“

„Je.“

„To nevieme. Ale povedzme, že je.“

„Je.“

„Povedzme, že je. To neznamená, že to naše stretnutie nebolo osudové. Čo my vieme, možno je to len prirodzené riadenie osudu. Možno je ženatý, ale to neprekáža, lebo tak to má byť.“

Vedela som, že som Gabby sklamala. Mohla som to zistiť podľa jej obočia a zovretých pier.

„Pozri, ja ani neviem, či je ženatý.“ Ale vedela som to. A pretože som to vedela, musela som od neho čo

najrýchlejšie utiecť. „Vieš, Gabby, aj keď je ženatý, nemusí to nutne znamenať, že preňho nie som lepšia ako tá druhá žena. V láske a vo vojne je možné všetko.“

O dva týždne sa o mne dozvedela jeho manželka. Zavolala mi a kričala na mňa.

Urobil to už predtým.

Mal dve milenky.

Vedela som, že majú dve deti? Nevedela som to.

Je ľahké racionalizovať to, čo robíte, keď nepoznáte tváre a mená ľudí, ktorým ubližujete. Je také ľahké vybrať si seba namiesto niekoho iného, niekoho abstraktného.

Myslím, že práve preto som chcela, aby to bolo abstraktné.

Hrala som hru „áno, ale“. Hru „nevieme to s istotou“. Hru „aj keby“. Pozerala som sa na pravdu cez vlastnú šošovku, zúženú a ružovú.

A potom, akoby mi zrazu spadli klapky z očí, som videla v paralyzujúcej čierno-bielej farbe to, čo som robila.

Záležalo na tom, že keď som sa raz postavila pravde, konala som čestne? Záležalo na tom, že keď som počula hlas jeho ženy, dozvedela sa mená jeho detí, už som s ním nikdy neprehovorila ani slovo?

Záleží na tom, že teraz vidím svoju vinu celkom jasne a že mám hlboké výčitky svedomia? Že malá časť mňa samej sa nenávidí za to, že som zámerne ignorovala svoje podozrenie, že niečo nie je v poriadku, aby som ospravedlnila jeho konanie?

Gabby si to myslí. Myslí si, že som sa vykúpila. Nie som si istá.

Keď Michael zmizol z môjho života, uvedomila som si, že v New Yorku ma už nič iné nedrží. Zima bola krutá a studená a ja som mala pocit, že to len zdôrazňuje, aká som v tom miliónovom meste osamelá. Počas prvého týždňa po rozchode s Michaelom som každých pár minút volala rodičom a sestre, nie preto, aby som hovorila o svojich problémoch, ale aby som počula priateľský hlas. Často som sa dovolala do hlasovej schránky. Oni mi však vždy zavolali späť. Vždy. Ale nejako som nikdy nedokázala zistiť, kedy budú dostupní. A často sme sa pre časový rozdiel spojili len na chvíľu.

Minulý týždeň sa veci vyostřili. Dievča, od ktorého som si prenajímala byt, mi dalo dvojtýždňovú výpovednú lehotu, aby som sa odstahovala, pretože ten byt potrebovalo pre seba. Môj šéf ma v práci balil a navrhoval, že lepšie zmeny dostanú tie, ktoré vystavujú dekolt. Hodinu a pol som trčala na linke G, keď sa v stanici Bowling Green pokazilo iné metro. Michael mi neustále volal a nechával odkazy, pričom sa dožadoval, aby som si vypočula jeho verziu. Povedal mi, že sa kvôli mne chystá opustiť svoju ženu. Hanbím sa priznať, že mi to zlepšilo náladu, hoci som sa zároveň cítila úplne hrozne.

Tak som zavolala Gabby. A ona sa rozplakala. Priзнаla som, že v New Yorku je to oveľa ťažšie, ako som sa tvárila. Priзнаla som, že veci nefungujú, že môj život sa nevyvíja tak, ako by som chcela. Povedala som jej, že potrebujem zmenu.

A ona odvetila: „Vráť sa domov.“

Chvíľu mi trvalo, kým som si uvedomila, čo tým myslí – že by som sa mala vrátiť do Los Angeles. Bolo

to tak dávno, čo som svoje rodné mesto považovala za domov.

„Do L. A.?“

„Áno,“ zopakovala. „Vrát sa domov.“

„Veď vieš, že je tam Ethan,“ namietla som. „Myslím, že sa tam pred pár rokmi presťahoval.“

„No, stretnes ho,“ povedala Gabby. „Ale veď to nie je to najhoršie, čo by sa ti mohlo stať. Opäť sa dať dokopy s pekným chlapcom.“

„Tu je *teplejšie*,“ nástojila som a pozrela som sa cez malé okno na špinavý sneh ležiaci na ulici.

„Minule sme mali skoro dvadsaťdva stupňov,“ prehodila ona.

„Ale zmena mesta nerieši väčší problém,“ priznala som asi prvýkrát v živote. „Chcem povedať, že sa musím zmeniť.“

„Ja viem,“ odpovedala. „Vrát sa domov. Zmeň sa tu.“ Prvýkrát po dlhom čase mi niečo dávalo zmysel.

Teraz ma Gabby chytí za ruku a na chvíľu ju stisne, ale nespúšťa oči z cesty pred sebou. „Som na teba hrdá, že si konečne vzala život do vlastných rúk,“ povie. „Už len tým, že si dnes ráno nastúpila do lietadla, si dala svoj život do poriadku.“

„Myslíš?“ pýtam sa.

Prikývne. „Myslím si, že Los Angeles ti prospeje. Nie je to tak? Vrátiš sa k svojim koreňom. Je trestuhodné, ako dlho sme žili tak ďaleko od seba. Teraz sa to napraví.“

Zasmejem sa. Pokúsim sa na tento krok pozerat ako na víťazstvo, a nie ako na porážku.

Konečne vchádzame do ich ulice a Gabby zaparkuje pri obrubníku.